

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte - Toma Nadejda,

Judecători - Boico Victor, Diaconu Iurie, Catan Liliana, Guzun Ion,

judecând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2021, în cauza penală în privința lui,

Tănăsescu Constantin XXXXX, născut la
XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 14.12.2020 – 29.01.2021;

Instanța de apel: 08.04.2021 – 14.09.2021;

Instanța de recurs: 20.01.2022 – 13.06.2022.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 20 ianuarie 2021, pronunțată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Tănăsescu Constantin a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 171 alin. (2), lit. b) și art. 171 alin. (3), lit. a), art. 172 alin. (3) lit. a¹) Cod penal și în baza acestor Legi, i-a fost stabilită pedeapsa:

- în baza art. 171 alin. (2), lit. b) și art. 171 alin. (2), lit. b) Cod penal - sub formă de închisoare pe un termen de 10 (zece) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

- în baza art. 172 alin. (3) lit. a¹) Cod penal - sub formă de închisoare pe un termen de 10 (zece) ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În conformitate cu art. 84 alin. (1) Cod penal pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor aplicate, a fost stabilită pedeapsa definitivă lui Tănăsescu Constantin sub formă de închisoare pe un termen de 20 (douăzeci) ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

S-a admis parțial acțiunea civilă și s-a încasat din contul lui Tănăsescu Constantin în beneficiul părții vătămate XXXXX prejudiciul moral cauzat în mărime de 250 000 (două sute cincizeci mii) lei.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

S-a încasat din contul lui Tănăsescu Constantin în beneficiul statului cheltuielile de judecată în mărime de 1 060 (o mie șaiszeci) lei.

2. Pentru a se pronunța cu sentința în cauză, prima instanță a constatat că, Tănăsescu Constantin, profitând de faptul că minora XXXXX, conform Dispoziției nr. X a autorității tutelare din XXXXX, se afla plasată în asistență parentală profesională la el în domiciliu și se afla sub îngrijirea și educația familiei sale, astfel el, având scopul satisfacerii poftei sexuale, începând cu toamna anului XX și până la XXXXX, la el în casă și în extravilanul satului XXXXX, r-nul XXXXX, cunoscând cu certitudine că minora nu are vârsta de 18 ani, profitând de faptul că ea se află la îngrijirea sa, aplicând asupra ei violența fizică exprimată prin imobilizarea mâinilor, dezbrăcarea hainelor cu forța și violența psihică exprimată prin amenințarea că va fi fugărită de la domiciliul său împreună cu frații mai mici care tot se aflau în plasament în această familie parentală, contrar voinței acesteia, profitând de imposibilitatea ei de a se apăra și de a-și exprima voința, a întreținut de mai multe ori rapoarte sexuale forțate în formă obișnuită.

Acțiunile lui Tănăsescu Constantin au fost încadrate în baza art. 171 alin. (2) lit. b) și art. 171 alin. (3) lit. a) Cod penal, viol, adică raportul sexual săvârșit prin constrângerea fizică și psihică a persoanei, săvârșită cu bună - știință asupra unui minor și asupra persoanei care se afla în grija și educarea făptuitorului.

Tot el, profitând de faptul că minora XXXXX, conform Dispoziției nr. X a autorității tutelare din XXXXX, se afla plasată în asistență parentală profesională la el în domiciliu și se afla sub îngrijirea și educația familiei sale, având scopul satisfacerii poftei sexuale în formă perversă, la el în casă, începând cu luna XXXXX, cunoscând cu certitudine că minora nu are vârsta de X ani, că aceasta se află la îngrijirea sa, aplicând asupra ei violența psihică, exprimată prin amenințarea că va fi fugărită de la domiciliul său, împreună cu frații mai mici, care tot se aflau în plasament în această familie parentală, contrar voinței acesteia, profitând de imposibilitatea ei de a se apăra și de a-și exprima voința, a întreținut de mai multe ori rapoarte sexuale în formă perversă.

Acțiunile lui Tănăsescu Constantin au fost încadrate în baza art. 172 alin. (3) lit. a¹) Cod penal, acțiuni violente cu caracter sexual, adică, satisfacerea poftei sexuale în forme perverse săvârșite prin constrângerea psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința săvârșită asupra persoanei care se afla în grija și educarea făptuitorului.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Mării Vladimir, în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să se aplice prin cumulul parțial al pedepselor o pedeapsă sub termenul de 15 ani, prin cumularea parțială din limita minimă de 6 ani 8 luni recalculată conform art. 364¹ Cod de procedură penală, reducându-se la limita minimă posibilă termenul pedepsei cu diminuarea quantumului prejudiciului moral încasat și exonerarea de la plata cheltuielilor judiciare.

În motivarea cererii de apel, avocatul Mării Vladimir, în numele inculpatului a invocat că:

- instanța aplică prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal prin aplicarea concursului de infracțiuni, însă, art.84 Cod penal prevede atât cumulul total al pedepselor cât și cumulul parțial al pedepselor;

- instanța nu a motivat hotărârea;

- a solicitat de a fi recunoscută ca circumstanță atenuantă și circumstanța reparării benevole parțial a prejudiciului cauzat, unde conform înscrisului din materialele cauzei penale Ordinului de încasare a numerarului din 28.01.2021 Victoriabank SA în contul beneficiarului XXXXX soția inculpatului Tănăsescu Maria a depus suma de 30000 lei;

- consideră că, la moment fiind prezente doar circumstanțe atenuante și efectele acestora, având informație cu privire la starea și condițiile de trai a familiei inculpatului în materialele cauzei, având pe cauză în dezbatere solicitarea procurorului de a fi aplicată o pedeapsă definitivă cu închisoarea pe un termen de cel mult 15 ani, prezintă nedumerire nemotivarea soluției primită de instanță de a aplica cumularea totală și nu parțială a pedepselor;

- enunțând circumstanțele care ar trebui să facă posibilă numirea unei pedepse la limita minimă posibilă, instanța se contrazice aplicând pedeapsa de 20 ani, or, de fapt se ignoră acele prevederi enunțate pur formal în sentință la individualizarea pedepsei. Inculpatul având la moment vârsta de 50 ani, urmând a executa încă 20 ani, nici nu atinge rata medie de trai a bărbaților în Republica Moldova, care este cu mult mai jos de 70 ani, deci, se rezultă că inculpatul Tănăsescu Constantin de fapt a fost condamnat pe viață;

- cu referire la soluționarea acțiunii civile: quantumul de 250 000 lei care a fost încasat în beneficiul părții vătămate, în opinia apărării este o sumă exagerat de mare, or, comparând cauze penale având calificarea similară, atestă motivarea încasării de prejudicii de două ori mai mici;

- prezintă interese circumstanța unde instanța de judecată anexează la materialele cauzei dovada reparării parțiale a prejudiciului cauzat - bonul pe cont de depozit a lui Iosob Elena în valoare de 30 000 lei, însă, nu apreciază nici într-un fel aceasta circumstanță la soluționarea acțiunii civile, nemaivorbind de efect circumstanță atenuantă, or, în opinia apărării această sumă de 30 000 lei urmează a fi calificată ca o tranșă din suma totală încasată, ea fiind achitată de către familia inculpatului în contextul înaintării unei acțiuni civile;

- cu referire la încasarea cheltuielilor judiciare prin aplicarea prevederilor art.art.227, 229 CPP, apărarea consideră că, acestea nu urmează a fi puse în seama inculpatului, or, organul de urmărire penală și-a asumat riscul numirii expertizelor necesare sau nefiind necesare pe parcursul urmăririi penale, iar legislatorul în normele enunțate direct indică la trecerea cheltuielilor invocate din contul statului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, din 14 septembrie 2021, a fost respins ca fiind nefondat apelul avocatului Mării Vladimir în numele inculpatului și menținută sentința fără modificări.

4.1 În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, analizând în ansamblu probele cauzei penale date prin prisma art. 101 Cod procedură

penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, a concluzionat despre existența în acțiunile inculpatului Tănăsescu Constantin a indicilor infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. b), art. 171 alin. (3) lit. a) Cod penal- viol, adică raportul sexual săvârșit prin constrângerea fizică și psihică a persoanei, săvârșită cu bună - știință asupra unui minor și asupra persoanei care se afla în grija și educarea făptuitorului și art. 172 alin. (3) lit. a¹) Cod penal, acțiuni violente cu caracter sexual, adică, satisfacerea poftelor sexuale în forme perverse săvârșite prin constrângerea psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința săvârșită asupra persoanei care se afla în grija și educarea făptuitorului.

În continuare a reținut că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate, nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce condiționează concluzia că, instanța de apel nu este în drept a reține o altă situație de fapt decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

Cu referire la pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a constatat că, prima instanță la stabilirea categoriei și a măsurii de pedeapsă inculpatului Tănăsescu Constantin a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicând-i o pedeapsă corectă, echitabilă și legală, cu aplicarea prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal. Chiar dacă ultimul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise și-a cerut scuze de la partea vătămată, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, reeducarea și corectarea inculpatului Tănăsescu Constantin nu este posibilă fără izolarea lui de societate.

Din aceste considerente, instanța de apel a conchis că, prima instanță corect a constatat că, reeducarea și corectarea lui este posibilă numai în condițiile izolării de societate pe un termen de 20 ani, or, pedeapsa stabilită este definitivă pentru concursul de infracțiuni prin cumul total al pedepselor aplicate.

Instanța de apel a respins argumentele apărării cu privire la asprimea pedepsei, or, pedeapsa stabilită și individualizată de către instanța inferioară, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, coroborat cu art. 84 alin. (1) Cod penal.

Nu a fost reținut nici argumentul apărării precum că, prima instanță nu și-a motivat soluția de a cumula total pedepsele stabilite inculpatului Tănăsescu Constantin de 10 ani, stabilind pedeapsa definitivă de 20 de ani și nu a cumulat parțial aceste pedepse cu stabilirea unui termen de pedeapsă definitivă de 15 ani, or, instanța legal a operat cu noi limite ale pedepselor prevăzute de norma incriminată și anume de la 6 ani și 8 luni până la 13 ani și 4 luni ținând cont de gravitatea infracțiunii, de consecințele acesteia, cât și de gradul de pericol social al faptei săvârșite.

Mai mult ca atât, inculpatul a comis două infracțiuni exceptional de grave, îndreptate împotriva unui minor, care se afla în grija și educarea acestuia, iar în urma acestor acțiuni infracționale, minora XXXXX fiind la un pas de suicid. La moment XXXXX este diagnosticată cu cancer la piele, iar, toate trăirile ei din interior puteau genera această boală, astfel, infracțiunile comise de inculpatul Tănăsescu Constantin a generat consecințe mult prea grave pentru partea vătămată XXXXX care a trăit într-un calvar, pe o perioadă mai mare de 2 ani, iar traumele fizice și psihice suferite, urmările posttraumatice afectează negativ participarea părții vătămate la viața socială și de familie comparativ cu situația ei anterioară vătămărilor produse prin fapta ilicită a inculpatului.

Instanța de apel nu a reținut ca fiind justificate solicitările părții apărării privind respingerea cererii acuzatorului de stat cu privire la încasarea de la inculpatul Tănăsescu Constantin a cheltuielilor judiciare în sumă de 1 060 lei, or, potrivit Legii nr. 316 din 22.12.2017 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, în vigoare din 09.02.2018, au fost operate modificări la art. 143 Cod procedură penală, potrivit cărora alin. (2) al art. 143 Cod procedură penală a fost abrogat.

În acest sens, instanța de apel a reiterat că potrivit modificărilor operate prin Legea nr. 316 din 22.12.2017 a fost exclus art. 143 alin. (2) Cod procedură penală, potrivit căruia: plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat, prin urmare normele procedural penale nu prevăd expres achitarea din contul statului a cheltuielilor judiciare, ce constituie cheltuieli legate de expertiza judiciară.

În sensul expus, instanța de apel a reținut că, la caz au fost efectuate mai multe rapoarte de expertiză și anume: Raportul de expertiză judiciară nr. XXXXX din 05 noiembrie 2020, costul căreia constituie 320 lei (f.d. 65-66, vol. I), Raportul de expertiză judiciară numărul XXXXX din 19 noiembrie 2020, costul căreia constituie 7400 lei (f.d. 67-68, vol. I), iar în total, costul expertizelor constituie 1060 lei.

Astfel, a fost reținută ca fiind justificată soluția primei instanțe în această parte și întemeiat a fost admisă solicitarea procurorului privind încasarea de la inculpatul Tănăsescu Constantin a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei judiciare în sumă de 1060 lei, or, potrivit normelor legale menționate supra cheltuielile judiciare solicitate pentru efectuarea Rapoartelor de expertiză, urmează a fi trecute în contul inculpatului, deoarece potrivit art.142 alin. (1) Cod de procedură penală.

Argumentul avocatului inculpatului precum că mărimea prejudiciului moral încasat de instanță în mărime de 250 000,00 lei este neargumentat, invocând că inculpatul nu este de acord să achite această sumă, deoarece suma încasată este exagerată și nu a fost dovedit în quantumul cerut, nu a fost reținut de către instanța de apel, deoarece părții vătămate Iosob Elena în urma violului i-au fost cauzate emoții negative, a fost frustrată și până în prezent nu și-a revenit de la șocul cauzat, ce se manifestă prin argumentele aduse în cererea de chemare în judecată depusă

de avocatul părții vătămate și anume, gravitatea comportamentului implică faptul unor acțiuni de teroare, exprimate inclusiv, prin temere, supunere, agresiune, care era manifestată nu doar în coraport cu partea-vătămată, ci și a celorlalți copii, or, inculpatul a comis fapta dată, în privința unei persoane, care era impusă să accepte acest „comportament”, datorită faptului, ca frații să-i să nu fie despărțiți, ea fiind sora mai mare care se simțea responsabilă de soarta acestora.

Subsecvent, instanța de apel a considerat că, quantumul prejudiciului moral în mărime de 250 000,00 lei, este echitabil ținând cont de suferințele psihice și fizice care i-au fost provocate părții vătămate în rezultatul acțiunilor infracționale ale inculpatului, iar argumentul avocatului privind dezacordul cu prejudiciul moral, pe motiv că, acesta nu a fost probat, nu poate fi reținut, or, caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat, prin care invocând incidența **pct. 6) și 10)** a dispozițiilor alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui Tănăsescu Constantin să se aplice prin cumulul parțial al pedepselor, o pedeapsă sub termenul de 15 ani închisoare, cu diminuarea quantumului acțiunii civile încasate și exonerarea de la plata cheltuielilor judiciare.

5.1. În susținerea recursului inculpatul invocă:

- în pct.29 - 37 din textul deciziei contestate, instanța de apel doar invocă că prima instanță corect a aplicat cumularea totală a pedepselor și nu cumularea parțială, invocând prevederile art.84 alin. 1 Cod penal, însă de facto doar descrie norma ce prevede această cumulare și nu este prezentă o argumentare faptică și bazată pe circumstanțe concrete din împrejurările speței; ori soluția primită urma să fie justificată concret, dar s-a limitat și în instanța de fond și în instanța de apel la enunțarea normei din legislație;

- consideră că instanța de apel urma să argumenteze de ce a respins soluția propusă de acuzator de a se stabili prin cumul parțial pedeapsa definitivă de 15 ani închisoare, și de ce instanța a ajuns la concluzia că anume 20 de ani de închisoare și nu 12 ani, 14 ani, 16 ani sau 17ani sau 18 ani sau 19 ani ar fi o pedeapsa echitabilă;

- lipsa argumentării faptice și bazată pe circumstanțe concrete ale cauzei sau ale personalității inculpatului/condamnatului, justificarea neaplicării efectelor circumstanțelor atenuante, astfel încât într-un final ajung la concluzia unei poziții părtinitoare a instanțelor de judecată de aplicare a unei pedepse cât mai aspre chiar și în detrimentul principiilor legislației penale și procesual penale;

- instanța de apel a respins doar solicitarea de a diminua la general quantumul acțiunii civile, însă nu se expune și nu dă o apreciere, a faptului achitării parțiale în suma de 30 000 lei a prejudiciului cauzat stabilit în sumă de 250 000 lei;

- instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel, cu atât mai mult că repararea benevolă chiar și parțială a acțiunii civile urma să aibă

impact favorabil pe lângă celelalte circumstanțe atenuante și pozitive situației și personalității care caracterizează inculpatul, la stabilirea pedepsei, cât și la diminuarea cuantumului acțiunii civile.

6. Referință asupra recursului declarat a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Crijanovschi S. prin care a solicitat dispunerea inadmisibilității recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsite de temeiuri legale.

7. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul Penal lărgit constată că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul Penal lărgit al verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de către titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 din Codul de procedură penală.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal lărgit atestă, că titularul acestuia invocă în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel *pct. 6) și 10)* alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, precum și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Totodată, Colegiul constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu soluția instanței de apel în partea individualizării pedepsei în privința inculpatului, și cuantumul prejudiciului moral încasat, pe motiv că instanța de apel nu a apreciat faptul că inculpatul a reparat benevol parțial acțiunea civilă, fapt ce în opinia sa urma să aibă impact favorabil pe lângă celelalte circumstanțe atenuante și pozitive situației și personalității care caracterizează inculpatul, la stabilirea pedepsei, cât și la diminuarea cuantumului acțiunii civile.

Cu referire la temeiul indicat de către recurent, prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume ce ține de alegațiile, precum că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, în partea individualizării pedepsei și diminuarea cuantumului acțiunii civile, Colegiul penal lărgit consideră, că acest

temei de casare invocat nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Deși, în prezenta speță recurentul invocă ca temei de casare faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, însă în argumentarea recursului, nu a indicat clar asupra căror argumente esențiale nu s-a expus această instanță, din cele la care s-a referit în apelul declarat, ci doar face o proprie apreciere a aplicării prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal, considerând că urma să-i fie stabilită o pedeapsa definitivă prin cumul parțial de 15 ani închisoare, ca fiind o pedeapsa echitabilă.

Opozant celor invocate de recurent instanța de recurs ordinar atestă că, instanța de apel a motivat cu suficientă amplitudine în cuprinsul deciziei atacate, soluția adoptată în prezenta speță.

Colegiul menționează că, instanța de apel, investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, s-a expus suficient în partea individualizării pedepsei și modului de executare a acesteia, astfel încât concluziile sale să conțină raționamente întemeiate asupra pedepsei aplicate inculpatului Tănăsescu Constantin.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar remarcă din textul deciziei atacate, că se constată faptul motivării de către instanța de apel a hotărârii adoptate, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv decizia atacată cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la menținerea sentinței, expunându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în cererile de apel.

În urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului, nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat prin prisma pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece instanțele de fond și-au motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu au admis careva erori, stabilind justificat că recunoașterea vinovăției inculpatului a fost apreciată prin faptul examinării cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală prin reducerea cu o treime a limitelor de pedepse, în temeiul art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Cu referire la criticele invocate de inculpat, precum că a fost efectuată o individualizare injustă a pedepsei în privința sa, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Prin urmare, instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii penale. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În speță, Colegiul penal lărgit conchide că pedeapsa definitivă de 20 închisoare stabilită prin sentință îl va determina pe inculpatul Tănăsescu Constantin să conștientizeze încă o dată faptele comise și consecințele survenite, or inculpatul a comis două infracțiuni excepțional de grave, îndreptate împotriva unui minor, care se afla în grija și educarea acestuia, care a trăit într-un calvar, pe o perioadă mai mare de 2 ani, iar traumele fizice și psihice suferite, urmările posttraumatice afectează negativ participarea părții vătămate la viața socială și de familie comparativ cu situația ei anterioară vătămarilor produse prin fapta ilicită a inculpatului. Pedeapsa aplicată prin sentință este una echitabilă și legală, fiind ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul săvârșirii acesteia, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării persoanei condamnate și condițiile de viață a familiei condamnatului.

Prin urmare, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (pct. 4. din decizie), astfel, sunt nejustificate alegațiile recurentului privind efectuarea contrară prevederilor legale de către instanța de apel a unei individualizări a pedepsei în privința lui Tănăsescu Constantin, or, recurentul nu a expus care anume prevederi legale au fost eronat

aplicate și în ce a constat concret eroarea admisă de către instanțele de fond la individualizarea executării pedepsei.

În aceste condiții, Colegiul consideră că, în prezenta speță nu s-au reținut careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

La fel, instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind mărimea prejudiciului moral stabilit de către prima instanță părții vătămate, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 219 alin. (4), 220 alin. (3), 387 alin. (1) Cod de procedură penală, art. 2037 Cod civil, conform căror, la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, etc. Hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil. O dată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge. Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Prin urmare, instanța de apel just și întemeiat s-a pronunțat asupra menținerii mărimii despăgubirii respective în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat, de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă părții vătămate, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, respectând proporționalitatea comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și ținând cont de particularitățile cazului.

Pe lângă aceasta, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.1* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura cuantumului prejudiciului moral acordat părții vătămate precum și opinia subiectivă a acestuia că faptul achitării parțiale a sumei de 30 000 lei din cuantumul prejudiciului stabilit în sumă de 250 000 lei, urma să aibă impact favorabil pe lângă celelalte circumstanțe atenuante și pozitive situației și personalității care caracterizează inculpatul, la stabilirea pedepsei, cât și la diminuarea cuantumului acțiunii civile.

Din considerentele expuse, instanța de recurs conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, fiind corect individualizată pedeapsa inculpatului precum și corect fiind apreciat prejudiciul moral în cuantum de 250 000 (două sute cincizeci mii) lei, or, gravitatea suferințelor suportate de partea vătămată în circumstanțele constatate sunt echivalente mărimii prejudiciului acordat și reprezintă o justă și echitabilă satisfacție a prejudiciului moral suferit de ultima conform prevederilor legale, în consecință impunându-se dispunerea inadmisibilității recursului ordinar declarat la caz, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Se respinge ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către inculpat, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2021, în cauza penală în privința lui *Tănăsescu Constantin XXXXX*.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **04 august 2022**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Boico Victor

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion